

odsouzen do těžkého žaláře, zostřeného a doplněného postem a tvrdým ložem na 14 dní a jednou tmavou komorou po celou dobu vazby, na dobu 4 měsíců, tedy na dobu delší tří měsíců, a že tento trest byl na něm vykonán v době od 7. listopadu 1912 do 7. března 1913. Trestný čin, pro který byl obžalovaný rozsudkem ze dne 19. října 1921 znovu vinným uznán, spáchal dle rozsudkového zjištění počátkem roku 1921, tedy v době, do níž ode dne, kdy byl dřívější trest vykonán, ještě deset let neuplynulo. Je tedy podmíněčné odsouzení dle § 2 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. zřejmě vyloučeno. Úvahy napadeného usnesení, dle nichž vzhledem na motiv dříve spáchaného zločinu a na příznivou zprávu četnictva jsou prý dány podmínky amnestie dle nařízení Národního výboru ze dne 5. listopadu 1918, čís. 28 sb. z. a n., jsou právně bezvýznamny, jelikož dle shora citovaného druhého odstavce § 2 zákona o podmíněčném odsouzení nevylučuje dřívější odsouzení pro zločin na dobu delší tří měsíců podmíněčného odsouzení pouze tenkrát, uplynulo-li ode dne, kdy vinník spáchal nový trestný čin, deset let ode dne, kdy byl trest skutečně a to právo platně prominut, nikoliv tedy již tenkrát, byly-li by dány pouze podmínky prominutí ať již trestu samého nebo následků odsouzení (§ 5 zmíněného nařízení). Bylo proto odůvodněné zmáteční stížnosti vyhověti, napadené usnesení, poněvadž jím nalézací soud překročil při výměře trestu svou trestní pravomoc, jako zmátečné dle čís. 11 šu 281 tr. ř. zrušiti a uznati zároveň dle § 288 čís. 3 tr. ř. ve věci samé.

Čís. 818.

§ 178 tr. zák. stanoví jednotnou trestní sazbu. Není proto s hlediska § 265 tr. ř. závady, by několika rozsudky nebyl celkem uložen trest žaláře přes jeden rok.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1922, Kr I 156/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 4. listopadu 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a) tr. zák. a odsouzen dle §§ 178 a 180 tr. zák. za použití § 55 tr. zák. se zřetelem k ustanovení § 265 tr. ř. do těžkého žaláře na dva měsíce, zostřeného jedním postem měsíčně.

Důvody:

Nalézací soud vyměřil obžalovanému trest dle §§ 178, 180 tr. zák. se zřetelem na ustanovení § 265 tr. ř. a za použití § 55 tr. zák. těžkým žalářem v trvání dvou měsíců, zostřeným jedním postem měsíčně. Stížnost odporuje tomuto výroku, dovolávajíc se zmátečního důvodu čís. 11 § 281 tr. ř. a dovozujíc, že nalézací soud použil trestní sazby, která se na tento případ nevztahuje; trestný čin, kterým stěžovatel byl napadeným rozsudkem uznán vinným, byl spáchán dne 9. července 1919, stěžovatel mohl za něj a za trestné činy, pro které rozsudky krajského soudu ze dne 20. srpna 1919 a ze dne 21. května 1920 byl odsouzen do těžkého žaláře na dobu 5 a 6 měsíců, býti potrestán dle § 178 tr. zák. celkem

trestem těžkého žaláře v trvání na nejvýše jednoho roku, pro rozsudek napadený zbyla prý tedy nanejvýše doba trestu jednoho měsíce, která byla nalézacím soudem překročena následkem nesprávného použití § 178 tr. zák. a § 265 tr. ř.

Než stížnost přehlíží, že zmatek dle čís. 11 § 281 tr. ř. předpokládá, že nalézací soud vykročil z mezí zákonné sazby trestní, pokud se tato sazba zakládá na přitěžujících nebo polehčujících okolnostech, v zákoně jmenovitě uvedených. Ustanovení § 178 tr. zák. obsahuje však jen jednu jednotnou sazbu trestní, sahající od šesti měsíců do pěti let, a nečiní vyměření trestu, jeden rok převyšujícího, závislým na přitěžujících okolnostech, jmenovitě uvedených, nýbrž mluví v š e o b e c n ě o okolnostech přitěžujících a ponechává takto volnému uvážení nalézacího soudu rozhodnutí o tom, jsou-li tu okolnosti přitěžující a má-li proto býti trest vyměřen na dobu, jeden rok převyšující. Předpis § 265 tr. ř. zakazuje pouze, aby vinníkovi za sbíhající se delikty, které byly předmětem několika rozsudků, nebyl souhrnem trestů, všemi rozsudky vyřknutých, uložen trest vyšší, než připouští vrchní hranice oné sazby trestní, kterou zákon stanoví pro nejtěžší ze sbíhajících se deliktů. V tomto případě mohl stěžovateli za trestné činy, pro něž byl odsouzen třemi rozsudky, o které jde, dle § 178 tr. zák. býti uložen trest v nejvyšší výměře 5 let; uložil-li mu tedy nalézací soud — přihlížeje ku dříve uloženým trestům 5 a 6 měsíců těžkého žaláře — další trest dvouměsíčního těžkého žaláře, nevykročil tím ze zákonné sazby, již bylo použito, a neporašil ustanovení § 265 tr. ř., ježto souhrn všech tří trestů činí pouze 13 měsíců.

Čís. 819.

Také předměty zaměstnavatelovy d r ž b y požívají zvýšené ochrany § 176 II c) tr. zák.

Vyhrůžka, pronesená k osobě, rozdílné od ohroženého, musí se státi v úmyslu, by se dostala ohroženému k vědomosti.

(Rozh. ze dne 28. dubna 1922, Kr II 388/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. dubna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 9, 171, 173, 174 II a), 176 II c) tr. zák., vyhověl jí však, pokud byl obžalovaný týmž rozsudkem uznán vinným zločinem veřejného násilí dle § 99 tr. zák., rozsudek v tomto směru zrušil a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.) namítá stížnost, že nemůže býti řeči o tom, že se obžalovaný dopustil krádeže na svém zaměstnavateli (§ 176 II c.) tr. zák.), zjišťuje-li rozsudek, že odcizené železo nepochází ze skladiště dráhy, v němž byl stěžovatel zaměstnán. Avšak stížnost přehlíží, že nařízení § 176 II c) tr. zák. je dáno nejen ve prospěch